

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 10. Ἐξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 12. Ἐξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν δόῳ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1892

ΔΙΕΤΘΥΝΤΑΙ Ν. ΣΓΓΛΑΞΗΣ - Σ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 13

Θεόκριτος

Ειδύλλιον Γ': Αἰπολος η Αμαρυλλίς η κωμαστής

Μεταφραστής: Δάμων

Αττικόν Μουσεῖον, Αθήνα

τμ. 5, ἐτ. Δ', τχ. 13, 15 Ιανουαρίου 1892, σ. 144

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ΄.

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ

(Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ἢ Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσει δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τούτων γὰρ ἀπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύθωνι καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα, φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἢ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλύσαι προήρηται· τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν· τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί.)

Ἵς τῆς Μερυλλίδας τῆ σπηλιᾷ θά πάω νά τραγουδήσω
κι' ὁ Τίτυρος μές 'στό βουνό τὰ γίδια θά μου βόσκη.
Ἀγαπημένε Τίτυρε, ἔχε τὸν νοῦ 'στὰ γίδια
καὶ 'στὴν πηγῆν ὁδήγά τα χρῦο νερό νά πιοῦνε.
Τὰ 'μμάτια σ' ἔχε τέσσερα 'στὸν ξανθομάλλη τράγο,
τ' εἶνε βαρβάτος καὶ κυτῶ με τᾶγρια κέρατά του.

Ἄχ! Μερυλλίδα μου γλυκειά, γιατί ἀπ' τῆ σπηλιᾷ σου
δὲν βγαίνεις ἔξω νά μου εἰπῆς — ἔλα, ποῦ σ' ἀγαπάω
Μὴ με μισῆς, σὰν ἔρχομαι κοντά σου δὲ σ' ἀρέσω
τ' ἔχω τὸ πρόσωπ' ἄσχημο, τᾶχω πυκνά τὰ γένηια;
θὲ νά με κάμη νά πνιγῶ αὐτῆ σου ἢ 'περηφάνεια.

Νά! δέκα μῆλα σοῦφερα, 'σὰν μοῦπες νά σου κόψω,
κι' ἄλλα πολλὰ, ἀγάπη μου, αὔριο θά σου φέρω.
Τὸ πάθος διέ, ποῦ τὴν καρδιά σπαρρακτικά μου τρώγει.

Μέλισσα νᾶμουον ἤθελα' τῆ φτέρη νά περνοῦσα
ἐποῦ στολίζεσαι μ' αὐτῆ, καὶ 'στὴ σπηλιᾷ νά ἐρχόμουον.

Τώρα κι' ἐγὼ ἐγνώρισα τὸν Ἔρωτα' λιοντάρι
γιὰ μάνα θά τον βύζαζε μές στάγρια λαγκάδια,
αὐτὸς μὲ μάρανε' αὐτὸς σπαράζει τὴν καρδιά μου.

Γιατί, γλυκομματουσά μου, εἶσαι σκληρή, 'σὰν πέτρα;
ἄχ! ἔβγα, μαυροφροδά μου, καὶ σφιχταγκάλιασέ με
καὶ φίλησέ με' τῆ ζωῆ τὸ φίλημά σου δίνει.

Τὸ στέφανο, ποῦ σοῦ πλεξα μὲ δροσερά λουλούδια
θά σχίσω, Μερυλλίδα μου, σὲ χίλια δυὸ κομμάτια,
ἂν δὲν ἐβγῆς ἀπ' τῆ σπηλιᾷ ν' ἀκούσω τῆ φωνῆ σου.

Ὀμιέ! δὲ μ' ἀποκρίνεσαι; ἄχ! γιὰ ζωῆ δὲν εἶμαι,
θά πάω νά πέσω νά πνιγῶ 'στὰ κύματα ἐκεῖ κάτω·
Κι' ἂν δὲν μ' εὐρῆ ὁ θάνατος, θὲ νά σου γείνη ἡ γνώμη
γιατί ἡ φωτιά θὲ νά σβεσθῆ,* ποῦ καίει τὴν καρδιά μου.

Τὸ ξέρω πῶς δὲν μ' ἀγαπᾶς... Μοῦ τῶπε ἡ μαργαρίτα.
'Στὸ δάσος 'σὰν ἐρώτησα τὰ δροσερά της φύλλα
μοῦ εἶπαν ὄχι... κι' ἔπεσαν 'στὴ γῆ κιτρινασμένα.
Μοῦ τῶπε καὶ μιὰ μάγισσα ποῦ πίσω ἀπ' τῆς θερίστρες
σ' ἓνα χωράφι ἐμάζευε τάσταχυα, ποῦ ἀφίναν.
Τὴν ἀγαπᾶς, μοῦ εἶπε, σὺ' μὰ 'κείνη δὲν σε θέλει.

Μὰ ἐγὼ, ξανθὴ μου, σ' ἀγαπῶ κι' ἐφύλαξα γιὰ σένα
μιὰν ἄσπρη γίδα, ποῦ γενῶ κατσίκια δυὸ τὸ χρόνο.
Μοῦ τὴν ἐζήτησε καὶ μιὰ μελαχροινὴ παρθένα
καὶ θά την δώσω, ἀφ' οὗ ἐσὺ μοῦ κάνεις τέτοια νάζια.

Ἐλάγκηψε τὸ 'μμάτι μου... θὲ νά την ἴδω τάχα;
'Ἄς τραγουδήσω καὶ μπορεῖ νά μου χαμογελάση
τ' ἔχει καρδιὰν ἀνθρώπινη καὶ ἔχι ἀπὸ διαμάντι.

(Ὁ νεανίας μετὰ ταῦτα ἐξαπλωθεὶς ὑπὸ τινά πίτον ᾄδει διάφορα ἐρωτικὰ εἰσοῦδα ἐκ τῆς μυθολογίας, ἵνα μαλάξῃ τὴν καρδίαν τῆς ἐκκίπτου νεανίδος ἣτις ὁμοῦ ἐξοκλοουθεῖ νά μὲνη τοιαύτη. Μεθ' ὃ ἀπελπισθεὶς ἀποφασίζει νά θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἀδίσωτον βίον.)

Ἄχ! τὸ κεφάλι μοῦ πονεῖ... καὶ σένα δὲν σε μέλει.
θά παύσω τὸ τραγοῦδί μου κι' ἀπ' τὸν γκρεμνὸ θά πέσω
θὲ ν' ἀποθάνω... τί χαρά!... κι' οἱ λύκοι θά με φάγουν.
Αὐτὸ σὲ σένα θά φανῆ γλυκύτερ' ἀπὸ μέλι.

ΔΑΜΩΝ

* Οἱ μὴ ἀνταγαπόμενοι ἐκ τῆς ἀελπισίας ἔρριπτον ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἢ ἐπύγοντο ἐν αὐτῇ, ἢ σωζόμενοι ἀπηλλάττοντο τοῦ ἔρωτος· τοῦτο, λέγεται, ἐποίησε καὶ ἡ Σαπφώ. (σχόλια Δούκα).

